

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab exordio Imperij Arcadij & Honorij Augustorum, Anno Domini
CCC. XCV. perueniens vsque ad CCCC. XL. continet annos XLV. ita
dispositus, vt commodè sextus tomus à S. Leone Magno Pontifice Maximo
inchoetur

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 421. Bonifacii Pap. Annus 4. Honorii 27. Theodosii 14.
Impp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14566

Quod vero spuria illa Acta Theclae baptizati leonis fabula ornabantur; ita & ciuismodi indiscretus S. Hieronymi laudator noluit curati leonis carere figuramento: creditur vir simplex (nisi & illa hinc) esse verum; quod (ut air) eis accolit Berthemitis audiuit acceptum. Porro vel que audiuit, non recte percepit; vel qui narravit, haud rem explorat vius est habuisse; vt Hieronymum pro Gerasimo dixerit: nam ista ipsi de leone in Palestina contigit sanctissimo viro Gerasimo abbati, Sophron. Hieronymo Episcopum 'narrat veram historiam. Id vero tecum ignaro de Hieronymo afferendi occasionem tribuisse videtur, quod hisdem S. Hieronymi imago vna cum leonis effigie antiquitus confueretur ipse Ecclesia pingi, ut post hieroglyphicum eius in hereticis inficiandis infrae rotibus, & vehementer in eos, instar leonis rugitus, clamoris. Quisnam autem eius concinnanda Hieronymi Vite auctor fuerit, latet: scimus tamen Petrum diaconum canobij Caffinensis auctorem prodere curiusdam Vite sancti Hieronymi, dum haec ait in libello, quem edit de Viris illustribus monasteri Caffinensis: Scholasticus B. Benedictus monachus, Hieronymi doctri negligit Vite de Hieronimis, legendam Eccliesie tradidit, in qua que a puro insinuatio, quade in inventore studium, que in seneccitate ei scientia fuerit, lucidissime facta demonstratur, haec p[ro]le: num autem ex ipsa Vita sit, quae sine auctore vagatur, haud facile affirmari. ab his invenientur; & de venerando monacho firmiter aferatur.

Tu vero lector, his explosis, res gestas sancti Hieronymi non aliunde requiras, quam a docto viro Mariano Victorio Episcopo Reatinio, qui eam tibi non aliunde quidem, quam ex ipsis Hieronymi scriptis deponit: his tamen emendatis, quae tunc emendanda superius tibi non ultra fugiuntur Annales. Determinatus te, lector, longiora mora in his confundandis erroribus: sed eti fortassis superfluebit; necelato mihi ad causam inuidiam sunt ingesta; ne temere absq[ue] aperta demonstratione, pro animi arbitrio, ab aliis scripta, & a pluribus legi foliis, tumido exflare fatus, impertitorum schola conclameret.

Hoc item anno Honorus Imperator aduersus clericos extraneorum cohabitatione infamatos ad Palladium recessum & dedit. Accidit namque, ut qui sanctorum Patrum ac ipsorum principes, qui Nicæi congregati sunt, contemplare decreta, nulli eos Imperatorum coherendos edidit, Catholicis Episcopi (ut alias siq[ue] vidimus accidisse) exstant. Aduersus quoque raptos sacraum virginum ad eundem Palladium Praetorium idem Imperator rescripsit.

I E S U C H R I S T I

Annus 421.

BONIFACII PAP. HONORII 27. IMP.
Annus 4. THEODOSSI 14.

VADKINGENTESIMVS VIGESIMUS PRIMUS, qui sequitur annus, Agricola & Eulathio signatur Co[n]s[ilium]. Quo Constantius Augustus, qui anno superiori ad Honorio in collegam fuerat assumptus Imperii, ex hac vita migravit, testatur id Propter in Chronico. Tradit Nicophorus, Constantium meditatum esse inferre Theodore bellum in Oriente, quod suam imaginem, cum esset creatus Augustus, perlatam ex more Constantinopolium, rotipere noluerat: sed imminentis bellum, eo mortuo, procul exauit.

Quo etiam anno (vt auctor est Marcellinus f.) Theodosius Imperator Eudociam Attican Leontij philosophiam, liberalibus discipulis excultam, sibi in matrimonium iunxit. Haec enim (Socrates g tradit) Athenais ante dicta, cum ab Attico Episcopo Constantinopolitanis bapti-

baptizata est, ab eodem fuit Eudocia nominata; quae in laudem Theodosij egregium poemam se conscripsit de bello Perlico edidit; in quo etiam arguento plures veratos esse scriپores, idem affirmat. Sed de Eudocia sepe inferius.

Hoc eodem anno persuasione Attici Constantinopolitanis Episcopi (vt creditur) Imperatoris animis erga pietatem proponeret inductus est ad legem illam fusciam, qua iura Episcopatus Constantinopolitanus Ecclesie ad Ilyricum quoque extendi debere promulgata, a sanctione constitutis, quae se habet:

Omnia innovatione cessante, utriusque & canones pristino Ecclesiastico, qui usque hunc tenuerant, etiam per omnes Illyrici provincias seruari coepimus. Si quid dubitet ut emerit, id ignorat non absque ferentia viri reverendissimi successori legi Antiquitus Ecclesie Constantinopolitanae, que Romae veteri praerogativa latet, contentus auctoritate, sicutique induco referunt. Dat. prid. Idus Iulii. Eustathio & Agricola Confess. haec enim sanctio. Sed plane commentarios suggestis Imperatori Atticus, quos dicit, pristino Ecclesiastico canones, ex quorum precepto se ita lancere Theodosius profiteretur. Nunquam enim ante vel in aliquo definitum apparuit nullum Concilio, neque vii numerum monstrari potest esse seruatum, ut Illyricorum Ecclesiarum subiectae fuerint Episcopo Constantinopolitano, neque id postea obtinere potuisse permittit post annos Constantinopolitanis Episcopos pluribus locis inferius apparebit. Vtvero veteris Roura praerogativi Constantinopolis viceretur: id quidem non de his, que ad iura Ecclesiae, sed Imperiorum pertinent, nec Patrum canones, sed Imperatorum leges constituerunt. Ita autem & alia usurpati fabri Anatoli Constantiopolitanus Episcopo tempore Concilij Chalcedonensis obiit & penitus reicit S. Leo Roma. Pontifex. Sed de his pro ratione temporis suo loco pluribus agendum inferius erit.

IESV CHRISTI

Annus 422.

BONIFACII PAP. HONORII 28. IMP.
ANNUS 4. THEODOSSI 15. IMP.

I.
PATROCLI
EPISCOPI
AKELAT.
TEMERIT.
TASA BO.
BONIFACIO
CORCE.
TVR.
Bisq. p. 3

Cap. N.
exp. 6.

CHRISTI annus quadringentesimus vigesimus secundus Consulatu Augustorū Honori decimotertio & Theodosij decimo aperteitur: quo Bonifacius Papa Patroclum Episcopum, qui fauore Constantij (et dictum est ex Proptero) fedine usurpauerat Arelatensem, & adhuc alieni Metropolitis iusta pertinendas in Narbonensem prouinciam vacans pastore sedis auctis est Episcopum ordinare, represili; datusque litteris b. ad Hilarium Narbonensem Episcopum, iussit, ut iure Metropolitanū & præceptione Apostolice sedis ad locum accedat, & que agendam datur videat, & sedi Apostolice referat. Vides praxim cœribus firmatum exemplis de summa Romani Pontificis in omnes Ecclesias & Episcopos potestate, utpote qui praefudit super omnes Episcopos Index, ne quis us alienum usurpet: quod & ex prescripto Nicenorum canonum & legere, nisdem litteris docet, cum & verba canonis recitat, ubi ait: *Nula uidetur incongrua Synodi constitutio Nicene, qua ita præcipit (ut eadem propria verba ponamus) Per quamque prouinciam nos Metropolitanos singulos habere debere, nec conuagam duas esse posse subiectas. Quod illi (qua auctor credendam non est) gerundam, sancto Spiritu insigente, confuerunt, hac ipse. Ex quibus quam perspicue vides, sic ex Niceno Concilio quibuscumque Metropolitanis suas fertuatas custoditisque esse provincias, ut tamen super omnes Apostolica fides pastorali sollicitudine vigilaret, atque ius dicaret. Nulla quidem vterior atque certior esse potest canonum interpretatio, quam quae viu rerum, usi observatione probata cognolutum. Ex quibus manifeste intelligis, quam perperam & imperite nimis ex Nicenis canonibus angustare Nouatores velint Apostolice sedis terminis intra viuis prouincias limites, sed de his suo lo-*

co superiori pluribus actum est, hic autem occasione eiusdem Nicenam citata a Bonifacio canonis. Hec quidem acta, scriptaque a ipso Bonifacio Papa sunt hoc anno, quinto Idus Februario, iisdem Consulibus. Quomodo vero tandem fuit temeritatis idem Patroclus penas dederit, suo loco dicturi sumus.

Sed iisdem quoq; Confess. haec habet Prosper in Chronico: *Exercitus ad Hispaniam contra Vandulos missus est, cui Caſtinus * Dux fuit: qui Bonifacium, virum bellum armis praelatorem, incepit & iniurioso imperio ab expeditione sua fuit societate ameruit. Nam ille periculum suum atque malorum ratus, sequi quem discordem, superboenterne expertus est, celestiter se ad portum Urba, atque inde ad Africam prout ipsius, idque Republica multorum mundorum causam fuit, haec Prosper. Quomodo autem dispensatione diuina poeta factum sit: vt qui Bonifacium preuit, ipse Caſtinus profligus ad eum lese receperit in Africam, impplexus ab auxilio petens, suo loco inferius narrabimus. Porro res preclare gestas a Bonifacio aduersus Vandulos cum Tribunis ageret, S. Augustinus credat, ubi ait d: *Quis credet, quoniam meret, Bonifacius Domini curam & Africa Comite in Africa constituto tam magno exercitu & potestate, qui Tribunis cum paucis federatis omnies ipsas gentes expugnando & terrendo pacauerat, &c.* Sed res hanc bene gesta est, dexteraque pugnatibus aduersus tyrannos, licet differenter inter se Duce. Hoc namque anno subiisse Conſ. Maximum & Iouinum tyrannos in bello viatos & captiōs inde abductos, occisos esse, Marcellinus affirmat in Chronico. Tantis Deus munieribus decoratis voluit religionem Honori Imp. Sed redeamus ad Bonifacium, sc̄ ab exercitu ablegantem.*

Era Bonifacius gener Thrac, vt ex eiusdem ad San. Augustinum littens & Conflat, quas suo loco ostendemus esse germanas. Hie Sebastiano Comiti & confessione posseclaro (cum multa cum laude Victor f. meminit) filium suum matrimonio coniunxit. Fuisse autem Bonifacium insignem pietate virum, ex litteris Sancti Augustini ad eum redditis facile potest intelligi. Cum enim ipse, reliquo exercitu, ablegans se a Caſtino superbissimo Duce, in Africam se protinus contulisset, nihil antiquius habuit, quam ut intimauerit in Augustinum amicitiam: a quo & humanissime acceptus est: enlēta vero & aucta eadem est amicitia conuentudine litterarum. Erat quidem eiusdem Augustini ad Bonifacium data epistola parenthesi g: quia cum vitam Christianam breui compendio stringat, licet tradit homini Christiano, pro publica pace cuenda, arma trahere, moner pariter, qualiter in bello gerere se debet; fed & de castitate fernanda saluberrimam admonitionem ingessit, qua inter alia: *Vnde inquit turpe est, ut quem non vincit homo, vincat libido, & obruator vi, qui non vincitur fiero digna plane tanto magistro sententia.*

Dum vero mortaretur ibidem in Africa Bonifacius, & verbis ac litteris tum Augustini, tum Alypij maxime fouveretur, vita plane Christiano Duce dignam dixit: facis quoque dedile operam litteris, ex consultationibus, quibus laetissime confuerit ipsius sanctum Augustinum, ostendit. Porro eidem cupienti edoceri de Arianiis & Donatitibus hereticis, cum abunde satisficeret Augustinus, statim praesentis temporis Ecclesie Africanae longe melioris sufficie conditionis, quam antea, ostendit his verbis b: *Gratias ago Domino, quia apud nos, non quidem in omniis, sed valde in pluribus locis, & per alias Africa partes siue illorum in ianitorum mortibus per Catholicos cœcurit et currit, & et plurius enim disputare pergit, quam salubris fit moderata coercito heretico tum per imperatorias leges adhibita. De rebus aliis, quae in Africa inter Augustinum & Bonifacium transacte sunt, extant perbreves utriusque epistole ultra citroque date, sed in appendice collocatae, quas germanas esse (cum suis fuerint) retum regnum illorum temporum argumenta declarant: stylo tamen visu sunt Augustini diffimiles ob Laconismos, quibus in illis scribendis auctor est vius. Verum eti Augustini non esse, quis certo probare posset, sane quidem haud asserit commentatis, sed potius aliquius alterius magni*

V
* Crafti-
nus
DE BONI-
FACIO AB-
DICANTE
SE AB EX-
ERCITV.

1 Aug. 8. 20.

III.
e Apud Aug.
ep. 10. in ap-
pen. t. l. edit.
Plant.
v. 15. de
persecut.
v. 16. l. 2.
BONIFI-
CII CVM
AVGVSTI-
NO AMICI-
TIA.

g Aug. 8. 20.

IV.
RES GESTÆ
INTER BO-
NIFACIVM
ET AVGV-
STINVM.

h Aug. 8. 50.